

Številka I

VESTNIK

Letnik XI. 1966

GLASILO SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE

00 Pred pol leta je Slovenski Vestnik nenačoma umolknil. Izginil je s pozornice slovenskega življenja v Avstraliji, tiho in čez noč, in večina nas se je komaj zavedla, da nekaj nekje ni v redu in da nam je zmanjkalo nekaj važnega in potrebnega. In to vprav v letu, ko bi, če bi v naših žilah plala prava slovenska kri in če bi naša srca prevejal ponos, morali praznovati Vestnikovo desetletnico z akademijami, govori in fanfarami. Kajti deset let rasti našega lista v suhih tleh tujine, ko je bilo tako malo nožnih rok, da bi negovale in zalivale, je vendar nekaj, na kar bi morali biti ponosni vsi mi in ne samo tista peščica, ki so se znojili in trudili, delali v pozne noči, pobirali miloščino in posegali v svoje lastno žepo po denar, da je lahko prihoanja številka zopet zagledala beli dan.

Izdajanje lista ni majhen podvig; treba je sredstev in polno dobre volje, delavcev in moči, nesebičnosti in požrtvovanja; plačila ni nobenega, kvečjemu sem in tja kakšna beseda priznanja in pa zavest, da smo s tistimi nekaj tiskalnimi stranmi doprinesli k dokazu, da smo še Slovenci in da se še spominjamo naših gora in dolin, gozdov in poljan, naših očetov in mater; dokaz, da smo odrastek narodnega drevesa, ki živi in je poln sokov in ne le suha veja, trhla navznoter in pokaza vavzven.

Najvznemirljivejše dejstvo pa je to, da je izostanek Vestnika vzbudil tako malo komentarja. Nikogar ni bilo, da bi zakričal v protest in malo jih je bilo, ki so zavečali; skoroda bi dejal v prisposodbi: imeli smo smrt brez žalovalcev, kot da je umrl nekdo, ki nam je bil tuj in ni bil naš in grobarjev je bilo več kot pogrebcev. Nekateri so pogrebali z namero, drugi iz nerodnosti, pa tudi takin ni manjkalo, ki so kopali jamo že takrat, ko je bilo še pre-zgodaj.

Slovensko društvo v Melbournu je bilo ustanovljeno leta 1956 kot odraz hotenj vseh, ki nas je usoda vrgla v to mesto, kjer smo bili mnogokrat sami in osamljeni in so nam redke prilikožnosti, ko smo se našli in po slovensko pokramljali bile v uteho in bodrilo. Bilo je ustanovljeno z namero, da poveže kar je slovenskega v eno enoto, ki bo nudila naši skupnosti okvir za kulturno in socialno izživljanje. Do ustanovitve je prišlo spontano in iz potrebe in ljudje, ki so ga ustanavljali se niso spraševali, kaj je kdo in kaj je bil, kakšna so njegova politična in verska prepričanja in na kakšen način misli, da naj bi se svetovna vprašanja reševala. Postavili so si eno temeljno načelo: združiti kar je

združljivega in izločiti vse kar bi delilo. Okvir je bilo slovenstvo in slovenska tradicija, naša beseda in naša pesem, pa še toliko in toliko stvari, ki so nam skupne in o njih enako mislimo.

Na tej osnovi so bila sestavljena društvena pravila in to je bila vodilna misel vseh odborov zadnjih desetih let. Seveda smo imeli krize in težkoče. Se vedno se najdejo ljudje, ki se še niso naučili strpnosti in vzdržnosti in ne vedo, kako spoštovati mišljenja drugih, zlasti politična in verska mišljenja; ljudje, ki so prepričani, da so samo njihove ideje pravilne in da morajo nadzorovati in učiti druge "uboge nevedneže", kaj je prav in kaj narobe. Tudi v odborih smo imeli take zgage in mnogo dragocenega časa smo izgubili z besedičenjem in brbljanjem na sejah in celo na občnih zborih o stvareh, ki nikdar ne bi smele priti na dnevni red.

In če dodamo k temu še težave, ki smo jih imeli z osebnostnimi problemi, primere užaljenih veličin in ranjenih samoljubnih čustev, pa sumničenja in čenče, moremo samo zmajati z glavo. In v zadnjih letih je šlo še bolj navzdol. Če prebiramo stare številke Vestnika, bomo videli, koliko časa smo porabili za pisanje programov, ki jih nihče ni uresničil in koliko praznih besed je šlo v članke, kako bi moralo biti to ali ono, kje so razlogi in kdo je kriv. Sama kritika in malo konstruktivnega dela.

Kje so tisti možje in žene, ki smo jih imeli nekoč ki so zavihali rokave in se vrgli na delo, da zaorjejo ledino na društvenem polju in okrase našo skromno slovensko hišico z venci in cvetjem? Z dobro voljo in brez mnogo besed. Danes pa je, kot da smo vsi postali družba cincavcev in jokavcev, nergačev in cmeravcev, kritikantov in intrigantov, in še v nameček imamo ozkosrčneže, ki ne vidijo za pedenj dlje od svojega političnega nosa.

Sedanja uprava Slovenskega društva se teh nedostatkov v preteklosti dobro zaveda; napravili bomo vse, da počistimo s tem, kar v društvo ne spada in da združimo Slovence v vsem, v čemer so si edini. In pred našim lastnim pragom bomo najprej pometli. Društvo hoče ostati konstruktivno in nepolitično in ne bo dopustilo nobenih možnostiz kakršnokoli sumničenje, da je za eno ali drugo stran. Prav tako bomo storili vse, da prepročimo tej ali oni kliku da bi govorila v društvenem imenu, pa naj bo ta grupa z leve ali desne, pa naj se imenuje "stara garda" ali "novi plju-sek".

Slovensko društvu priznava pravico vsakemu posamezniku do svobodnega mišljenja in svobodne izbire svetovnega prepričanja in če hoče kdo organizirati med Slovenci politične skupine je to njegova zadeva in zadeva vseh tistih, ki mu hočejo iti na "lim". Toda ne pod krinko slovenstva. Beseda slovenstvo nima nobene veze in ni istovetna

z besedo "politika".Društvo bo vedno proti vsem, ki bi poskušali izrabljati slovenstvo v politične namere in prav tako se bo tudi borilo proti vsem,ki bi skušali "organizirati" in ustvarjati nova društva samo zato, da bi lahko profit s kakšne zabave spravili v svoj lastni žep.

Slovenski Vestnik, kakršen je bil je tudi kazal znake teh naših slabosti.

Poslednji urednik je opravljal mogočno delo in Slovensko društvo v Melbournu se ob tej priliki zahvaljuje gdu. Kapušinu za vse njegovo nesebično delo, neprespane noči in vse žrtve in trud, ki jih je v zadnjih nekaj letih vložil v izdajanje našega glasila, ko se je boril s finančnimi težavami in je kamenje letelo nanj z vseh strani. Če Vestnik ni bil tak, kot ga je društvo želelo, ni bila ravno njegova krivda. Pri pripravljanju vsebine ni imel mnogo izbire. Silno ozek krog sodelavcev in piscev mu ni dajal možnosti izbirati in odbirati gradivo kot bi ga morda hotel, poznavši naše ljudi si ni mogel privoščiti luksuza cenzurirati poslano gradivo, kar bi verjetno imelo za rezultat izgubo sodelavca. To bo verjetno eden glavnih razlogov, zakaj je list postajal bolj in bolj "negativen"; listovi pogledi so bili interpretacija nekaj posameznikov in ni čudno, če je kdo prišel do spoznanja, da je list politično obarvan in iskal v tem dokaza za politično opredeljenost Slovenskega društva. In ko je list udarjal po Petru in Pavlu in se zaletaval in rušil, so ljudje zopet krivili društvo. Izgovor, da je list demokratičen, da mora prinašati mišljenja z vseh strani, je sprejemljiv; toda prava demokratičnost sloni predvsem na medsebojnem spoštovanju mnenj in podsvobodo razumemo mi svobodo akcije in gradnje, ne pa svobodo Mihca in Jakca, da bruhata ogenj in žveplo na drug drugega.

Zgornje napake so bile morda opravičljive, toda društvo te negativnosti svojega lista ni moglo sankcionirati. Čeprav cenzure v ozkem smislu besede društvo ni izvajalo nikdar, se očetovstva Vestnika ni moglo odreči in je moralo poseči vmes, da prepreči nadaljno ponavljanje istih napak. Pri tem je prišlo do nerazumevanja in nespo rozumov, ki so vodili do trmoglavosti na obeh straneh, dokler ni odbor sklenil, da je bolje, da list, kakršen je bil ukine.

Če iz zgornjega povzamemo zaključek, bomo videli, da je bil prvi in glavni vzrok za ustavitev Vestnika pomanjkanje strpljivosti in pomanjkanje sodelavcev in moči.

Drugi razlog je bilo pomanjkanje sredstev. Društvo ima na zabavah danes mnogo manj dohodkov kot prejšnja leta, obveze pa so velike. Slovenski Dom še dolgo ne bo izplačan in je momentalno društvu v veliko breme. Če je bil nakup Doma pametna poteza ali napaka, o tem danes ne

bomo razpravljali. Morda so bili tisti, ki so bili proti nakupu še najpametnejši; toda neizpodbitno dejstvo je, da bi vsakršna transakcija v tem trenutku pomenila materialno izgubo in kdorkoli se danes zaletava v Slovenski Dom greši proti skupnosti. Slovenci v Melbourneu so se odločili za Dom in mnogo trdega dela in truda je bilo treba, da smo prišli do lastne strehe. Naša naloga je, da Dom izplačamo; o njegovi končni obliki in usodi bomo govorili, ko bo to doseženo.

Zaradi težkih izdatkov za Dom društvo danes ni v stanju trošiti denar za izdajanje tiskanega lista in še manj štirinajstdnevnik, o katerem smo toliko sanjali; res je, oglasi so doprinašali precej in deloma krili stroške za tisk, toda uredniški odbor je moral posvečati doberšen del svojega časa za zbiranje denarnih sredstev in oglasov namesto listu in vsebini. Koliko vas je, ki se lahko udarite po prsih in rečete, da ste poravnali naročnino za vaš Vestnik. Plačanih naročnin je bilo sramotno malo in vendar so ljudje list radi prejeli in ga čitali. Morda je bila vzrok samo njihova brezbržnost, toda mi s tiskanjem lista nismo mogli naprej, vsaj ne v obliki, v kakršni je bil. Na žalost smo se morali povrniti k prvotni cenejši obliki, s katero je list začel. Odločitev je bila napravljena s težkim srcem in pomeni korak nazaj, toda Vestnik bo moral v bodoče biti zopet samo obveščevalni organ Slovenskega društva in se bo v glavnem omejeval na društvene novice. In če iščete drug razlog in krivca za ta neslaven umik, potrkajte se po prsih vsi tisti, ki ste bili nebrižni in vam je bilo pretežko plačati vsako leto nekaj šilingov v naš tiskovni sklad.

Če bo Slovenskemu društvu uspelo, da prebrodi vse težave, bo napravilo vse, da zopet pridemo do tiskanega lista, toda odgovornost za to leži na nas vseh, ne samo na društvenem odboru.

Slovensko društvo v Melbourneu,

P. S. Obveščamo vse člane in prijatelje društva, da je bila zadnja (septembrska) številka Slovenskega Vestnika izdana proti volji in odločbi odbora Slovenskega društva v Melbourneu in da društvo v zvezi s to številko nima nobene moralne ali denarne obveze.

Društvo tudi nima nikakršne veze s skupinico, ki je v Sunshine-skem okraju priredila zabavico v korist nekakšnega lista "Zarje" (v kolikor vemo, list sploh ne obstoji) ter na vabilo natisnila laž, da predstavlja "bivši Slovenski Vestnik". Vsakršno zlorabo imena Slovenskega društva v Melbourneu ali njegovega glasila Slovenski Vestnik bo v bodoče razčiščevalo sodišče.

Odbor S. D. Melbourne.

: Novo leto smo pričeli, z mnogimi čestitkami in željami, svojim prijateljem in znancem, pa tudi naši skupnosti. V prvi vrsti pa - kar priznajmo - vsakdo ob novem letu sebi želi vse najboljše, saj star pregovor pravi, da "ima vsakdo roke k sebi obrnjene". Toda vcrjemite, da nihče zase ne najde tistega zadovoljstva, ki si ga želi, če pri teh željah popolnoma prezre druge in res misli samo nase. Kaj takega je nemogoče, ker smo pač del skupnosti. Vsaka rana posameznika se več ali manj pozna na skupnosti; sleherno dobro nas samih bo nehoti vplivalo tudi na tiste, ki so okrog nas. Hočeš ali nočeš smo del velike družine, pa četudi le skromen kamenček v neizmernem mozaiku. Ne sme nam biti vseeno, ali smo kot skupnost zdravi ali bolni, delavni ali zaspani, ali gremo vrednemu cilju naproti, ali pa se izgubljammo za cilji brez vrednosti.....

Take in podobne misli se pode po naših glavah ob novem letu, vsaj mislim, da ne samo meni. Bog daj, da bi rodile lepe uspehe celotne slovenske družine, pa bomo tudi kot posamezniki našli pod Južnim križem več zadovoljstva.

: Kot slovenski duhovnik naj objavim na tem mestu sledečo statistiko: V preteklem letu je bilo v naši poročni knjigi zabeleženih 57 porok, v krstni pa 117 krstov (od teh štirje odrasli. Znanih smrtnih primerov je bilo 9 (od teh dva otroka). Seveda te številke za našo skupnost še dolgo niso popolne. So pa kot skelct, na katerega moramo obešati življenske misli: 57 novih slovenskih družin... Lep prirastek k skupnosti, če bodo ohranile zavest, da so njen del.In nad sto novih malčkov... Kako bodo čebljali v bližnji bodočnosti? Kaj jim bodo dali starši od svojega kulturnega bogastva v življenje? Bodo znali še ceniti, kar znamo ali bi vsaj morali ceniti mi?

: Včasih sem si mislil, da bo pri gradnji naše dvorane in cerkvice težje dobiti denar kot pa delavsko silo. Morda me je k temu privedlo mišljenje iz zlatih starih časov, ko de narja nismo imeli in smo lažje z roko dokazali svoje sodelovanje; morda sem preveč primerjal tole akcijo z našo skupno akcijo za Slovenski Dom pred nekaj leti.. Danes sem za eno izkušnjo bogatejši. Nekaj nad dve leti nam je vzelo, pa smo za našo skupno zadevo nabrali \$ 16545-96. Darovi še prihajajo, hvala Bogu. Le delo teče počasi, ker ni dovolj rok, ki bi se znale žrtvovati. S tem ni rečeno, da obupavam; da delo napreduje, o tem se lahko prepriča vsakdo, ki obišče Baragov Dom. A če bi bila teža porazdeljena na več močnih ramah, bi jo manj čutili. Lepo bo enkrat gledati končano delo in imeti zavest, da smo svoje doprinesli.

(Nadaljevanje na 7. strani)

Ko sem se 12. februarja zvečer podajal v St. Brigit's Church Hall v Fitzroy-u sem šel z mešanimi občutki. Kulturni odsek Slovenskega društva v Melbourneu je tisti večer prirejal in postavljaj na oder Lipahovo tridejansko ve seloigro "Glavni dobitk". Kot študent v Ljubljani sem bil veren obiskovalec dramskega gledališča, kjer sem imel na dijaškem stojišču (takrat smo mu rekli "oksenštant") svoj stalen kotichek. Frana Lipaha "Glavnega dobitka" nisem nikdar še videl; sem ga pač nekako zgrešil. Videl sem druge Lipahove igre in sem vedel, kaj lahko od njega pričakujem; toda skeptičen sem bil, kako bo diletantska skupina Slovenskega društva rešila zadano nalogo. Priznati moram, da sem morda prekritičen, kadar presojam prireditve, ki jih prirejamo v emigraciji in da se vedno vnaprej bojim, da uspeh ne bo kakor bi moral biti.

Tokrat sem bil prijetno presenečen. Igra je bila zelo dobro pripravljena in režiserju gdu. Ivanu Valenčiču je uspelo, da nam je na oder pričaral tipično ozračje povprečne slovenske mestne družine med dvema vojnama, z vsemi njenimi upi in razočaranji, problemi in načrti. Morda so nekateri karakterji malce poudarjeni in so se mlajšim ljudem med publiko zdeli neresnični, toda v veseloigri je to dovoljeno in jaz jim lahko zagotovim, da sem poznal profesorje, ki so bili na las slični Lipahovemu Brvarju toč da reprezentantov "elite" Babičevega kova pred vojno po naših mestih ni manjkalo. Karakterji so bili živi in tipični za tisto prehodno dobo, ko se je slovensko meščanstvo popadcu Avstro-ogrske šele porajalo in ni bilo prav nič čudno srečati v ljubljanskem "salonu" gospodovo sestrično, ki je bila branjevka ali sorodnika s kmetov s palico in culico.

Igralci so svoje vloge nad vse pričakovanje dobro rešili. Gdu. Vinku Molanu gre levji delež na uspehu, saj je vsa zgodba zgrajena okrog njegovega Brvarja, okrog njegovih nad in razočaranj. Ostali igralci in igralka so mu bili v primerno in zadovoljujočo oporo.

Žal mi je, da se radi pomanjkanja prostora ne morem obširneje razpisati in posamezno naštetih njihove vrline. Vsi, prav vsi so bili zelo dobri: gospodje V. Kunc, M. Baligač, S. Prosenak in I. Horvat, ga. Rezi Križanič, gdč. Marta Cvetko in gdč. Helena Cvetko, a moja posebna pohvala gre ge. Mici Hartmanovi, ge. Mariji Baligačevi in gu. I. Mihlju, ki so bili v svojih karakterizacijah odlični. Lipah se je pokazal mojstra in kulminacija igre ni v tem, da je upokojeni profesor, ki je skoroda stradal ob pokojnini zadel sto tisoč dinarjev, temveč v tistem ganljivem momentu,

ko mu mlada generacija v osebi njegovega študenta pride čestitat za rojstni dan in z eno gesto razprši vso njegovo grenkobo. Nekaj besed priznanja mu je največja nagrada za njegovih trideset let dela v šoli.

Zahvala gre tudi gdč. Francki Anžin, ki nam je že tolikrat pomagala kot šepetalka in vsem, ki so pripravili oder in pomagali v ozadju.

Gospodu Ivanu Valenčiču in celi skupini izrekamo naše prisrčno priznanje in zahvalo za ves njihov trud in požrtvovalno delo.

Po tako uspeli igri na slovenskem odru v Melbournu smo se tisti večer res vračali domov z zavestjo, da smo bili mi Slovenci V Melbournu tisti, ki smo zadeli loterijski glavni dobitke.

Slovensko društvo je imelo v programu, da pošlje igralce "Glavnega dobitka" na gostovanja v druga središča kjer žive Slovenci, vendar na žalost načrti zaradi osebnih obvez nekaterih članov grupe niso bili izvedljivi. Upamo, da se bodo grupi, ki se baje že pripravlja na novo igro, pridružili še mnogi novi člani, ki imajo igralsko žilico in da bo dramatska sekcija uspešno rastla naprej.

Š.B.

::::::::::::::::::::

Iz patrove torbe (nadaljevanje s 5. strani)

: Nedavno sem bral letno poročilo društva ene izmed slovenskih naselbin v Argentini. Toliko in toliko odrskih predstav,, toliko koncertov, toliko kulturnih večerov, toliko zabav..... Moram pristaviti, da je bilo izmed vseh številčk najmanjša številka pri zabavah.

Skoraj jim zavidam. Daleč so pred nami. Pa se bore z istimi težavami kot mi..Kar priznajmo, da nam kulturnih prireditev manjka. Je res treba zanje več žrtev, a prinesejo tudi večji užitek. Vesel sem novice, da nam Slovensko društvo pripravlja novo odrsko predstavo. Žrtve igralcev bomo nagradili s tem, da napolnimo dvorano.

: No, pa še drugič kaj!

--- P. Bazilij

::::::::::::::::::::

Naslovno stran za to številko nam je po originalni ilustraciji slovenskega umetnika Jožeta Beranka, ki je padel kot žrtev v zadnji vojni izdelal v linorezu naš melbournski umetnik g. France Novinec.

T A J N I Š T V O S.D.M. P O R O Č A

=====

Na žalost radi prekinitve izhajanja tiskanega "Slovenskega Vestnika" nismo imeli prilike obveščati člane in prijatelje našega društva o našem delovanju. Poizkusili bomo popraviti to stanje s tem, da bomo izdajali na ciklostil razmnožen "Vestnik" in tako vzdrževali potrebne stike. "Vestnik" v novi ali bolje rečeno stari obliki je morda korak nazaj, toda v danih prilikah je edini izhod in bo zadostil najnujnejšim potrebam društva. Ni dvoma, da naše društvo ne bo oklevalo z izdajanjem tiskanega "Vestnika" ako se bo v bodoče za to ponudila prilika in bodo finančne razmere to dopuščale.

Od našega zadnjega obvestila je društvo imelo precej prireditvev. Poleg piknikov in plesov lahko naštejemo najglavnejše: Miklavževanje za odrasle in otroke, Silvestrovanje, uprizoritev igre "Glavni dobiček" ter plesna zabava, katero smo priredili skupaj z pevskim zborom "Triglav" na Velikonočni ponedeljek. Miklavževanje se je vršilo za odrasle v Sunshinu in je izpadlo zelo zadovoljivo, otrokom pa je Miklavž kot vsako leto tudi letos prinesel mnogo veselja. Pričakovanje novega leta je društvo priredilo v St. Albansu in Pascoe Vale. Število Slovencev v Melbournu mora biti že kar veliko, kajti obe dvorani, kakor tudi dvorana v North Melbournu, kjer je priredil Silvestrovanje pevski zbor "Triglav", so bile polne. Morda največje omembe vredna je bila uprizoritev igre "Glavni dobiček", katero nam je v režiji g. Valenčiča pripravi nov osnovani dramski odsek. Da je naša publika željna takih prireditvev nam je pokazal kar zadovoljiv obisk. Lahko je v veliko zadovolženje in pohvalo igralcem kot režiserju, da prav nihče od obiskovalcev ni odšel domov razočaran, nasprotno vsi so bili prijetno presenečeni nad izvajanjem in gladkim potekom prireditve. Skoda bi bilo, ako bi ogenj navdušenja med igralci ugasnil. Zaenkrat upamo na najboljše, saj je v pripravi nova igra in vsak kdor bi hotel sodelovati je vljudno vabljen ter ga bodo igralci prav radi sprejeli v svojo sredo.

Odnosi med SDM in pevskim zborom Triglav so zadnje čase postali taki, kot bi morali biti že od samega začetka sem, bratski in prijateljski. Z roko v roki, v prijateljstvu in sodelovanju bomo mnogo bolj uspešni pri našem delu za slovenstvo v Melbournu. Da se pokaže ta novi duh prijateljstva tudi javno smo priredili na Velikonočni ponedeljek v North Melbourne Town Hallu skupno plesno zabavo. Da so Slovenci v Melbournu razumeli simboličen pomen te zabave, nam je pokazal njihov obisk. Nad 400 ljudi je bilo v dvorani in mnogo se jih je radi pomankanja prostora moralo vrniti. Na zabavi je igral slovenski orkester "Bled", čisti dobiček zabave pa bo šel izključno za odplačilo Slovenskega Doma.

Ko govorimo o domu, naj omenimo, da se je nekaj naših pleskarskih mojstrov odločilo, da bodo brezplačno prebarvali dom. G. Jakob

Korošec iz Sunshina je obljubil prepleskati eno sobo, G. Marjan Lauko eno in naš odbornik Tone Urbas eno. Nadejamo se, da bodo tudi drugi naši pleskarji posneli ta hvalevredni zgled.

V domu imamo od konca januarja novega upravnika. In sicer je to mesto prevzel g. Lojze Ašenberger, ki je tudi gospodar v upravi društva. Notranjost doma se je v mnogočem spremenila na bolje in postala bolj domača. Zasluga za to gre predvsem gospodinji ge. Ašenbergerjevi, ki je to spremembo omogočila z malimi tuda za domačnost doma tako potrebnimi predmeti, kot so na primer zavese na oknih, prti in red ter čistoča. Prejšnji upravitelj g. S. Mlinar, ki je preteklo leto uspešno oskrboval dom, je zapustil dom po svoji volji ter mu gre za njegovo delo pri društvu naša iskrena zahvala.

Kot smo že omenili je SDM organiziralo potovanje v domovino po znižanih cenah. Kljub temu, da je organizacija tega bila zvezana z velikimi časovnimi žrtvami, jo je g. T. Slavič uspešno izvršil. Dne 9. junija bo skupina 25 naših članov poletela z Essendona ter se spustila po 22 urah leta v Zagreb. SDM se je odločilo za organiziranje tega izleta le zato, da svojim članom, ki bi itak obiskali domovino, nudi možnost prihraniti nekaj sto dolarjev pri potnih stroških. Prepričani smo, da smo jim s tem pripravili veliko uslugo in želimo jim srečno pot ter mnogo radosti pri snidenju s svojimi domačimi. Ako se bo pokazalo zanimanje bomo verjetno pripravili še več takih izletov.

Na cvetno nedeljo so prišle med nas v Melbourne slovenske častne sestre z domovine. Podrobnosti o tem so bile opisane v "Mislih". Slovenska skupnost v Melbourne je lahko neizmerno zadovoljna, da bodo sestre bivale med nami, saj bo njih delo le v korist in pomoč nam vsem. SDM pozdravlja njihov prihod, katerega je v glavnem omogočilo neumorno prizadevanje patra Bazilija. Njih skromnega a prisrčnega sprejema in predaje ključev "Slomškovega Doma" se je udeležilo tudi zastopstvo SDM. V trajen spomin je društvo sestram nabavilo razpelo v kapeli ter jim ob tej priliki izročilo v gotovini 100 Dol. z željo, da jih porabijo za svoje osebne potrebsčine.

=====

ALI HOČETE SODELOVATI PRI SLOVENSKEM GLEDALIŠČU ?

Po uspešni prireditvi igre "Glavni dobiček", so bile s strani naše publike izražene mnoge želje, da bi gledališka skupina nadaljevala s svojim delom. Režiser in igralci sopripravljeni ustreči tem željam saj imajo že v načrtu uprizoritve igre po romanu J. Jurčiča "Deseti brat". Ker ta igra zahteva precej dela in ljudi, bi bilo zaželeno in potrebno čim večje število sodelavcev.

Zato, ako imate ljubezen do gledališča, ako ste že kdaj nastopali ali ne, ako imate željo, da se udeležujete pri gledališkem delu, ki je obenem najlepše razvedrilo, udeležite se v nedeljo dne prvega maja ob 8 uri zvečer sestanka gledališke skupine v Slovenskem Domu na 371 a Park Str. Nth. Carlton.

Nič vas naj ne moti, če niste član SDM. Vsi nam boste dobrodošli. Ob zadostni udeležbi bi lahko začeli že z naslednjo prireditvijo.